

Cevabını Alamayacağımı Bile Bile 2

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ağustos 2014

Terk edilmişliğin bitimsiz külfeti eşlik ederken kifayetsiz ve belirsiz yarınlar a ait tutanakları çoktan yaktım göğüs çeperimde.

Ne yanılığ ne de belirgin bir hata.

Ne yanlış ne de yanılısama. Olsa olsa çoğuldan tekile indirgenen müphem bir gidişat var olduğuna inanmak gafletinde bulunduğum.

Boşluğun himayesinde süre gelen bir yolculuk bitime çeyrek kala.

Girizgâhın ardından engin bir derya belirsizlik hatta hiçlikle örülü.

Hiçlikle örülü bir dünya mı yoksa hiçliğe haiz olan şahsım mı... Öyle ya, kimin hangi isteğine karşılık verebilmekteyim ki. Basitten zora uzanan bir süreç adım adım arşınladığım ve geriye dönüp bakıp da gördüğüm o hülâsa: Bir arpa boy yol alamamış olmanın yaşattığı hüsrân.

Sancısız bir doğum hiç olmadı ki bu güne kadar ve her seferinde sil baştan. Ne inkârı mümkün ne ispatı. Ne riya gördüğüm reva ne de tek bir yanlış yaptığımı sandığım. Tüm telaşım da bu olmadı mı hep... Varsa yoksa elememek doğru şıkları ve hayal kırıklığı yaşatmamak kıymete binmiş kim varsa dünyamda yaşattığım. Bunun uğruna oksijensiz kalmaya da razı gelmedim mi hep.

İşte yine geldim aynı noktaya. Tam da Nasrettin Hoca'nın fıkrasında zikredildiği üzere... Kimi memnun edeceğimi şaşırımdı.

Olmuyor, olmuyor ve olmayacak da ve asla net bir kazanıma da sahip olamayacağım bu gidişle. Varsa yoksa zihinlerde şahsıma ait yerleştirilmiş bir profil. Yeri geliyor isimimden bile nefret ediyorum. Ne bir isimim var ne de iki. Yeri geldi mi adımla çağırma zahmetine girmeden gümrükte depoda kalmış kıdemli bir malmışçasına soyadıyla hitap eden nicesi.

İyi de ne ismimi seçme şansını tanıdı bana ne de yaşamakta olduğum hayatı. Hiçbir seçim hakkı tanınmadı. Olsa olsa seçim zamanı hatırlıyorlar beni. Sanki oy sandığında dünyaları değiştireceğim. Ben kendi hayatımı şekillendiremezken ne çok şey bekleniyor benden.

Karar verdim. Firar edeceğim bu zindandan. Daha aydınlık ve daha ferah bir dünya bulacağım hatta ellerimle inşa edeceğim. Ve kimseye de giriş hakkı tanımayacağım. Ne iç dünyama ne de yeni

hapishaneme. Varsın, tek kişilik hücrede kalan hayatımı idame ettireyim. Oy kullanmayı da reddediyorum. Hatta adımları da değiştireceğim. Belki bir iki rakamla kodlarımı kendimi. Zaten yaşama şansı ve hakkı tanınmayan birinin ismi olsa ne olur kodu olsa ne olur.

Kızgınlığım hem de inanılmaz: En başta kendime. Akıntıya kürek çekmek tam anlamıyla bu olsa gerek. Görmez gözlerle ve işitmez kulaklarla dikkat kesilmiş nicesi. Ancak avaz avaz bağırdığımda bir fısıltı çalınıyor kulaklara. Zaten hangi kafada hangi profil varsa onu da bilmek arzusunda değilim asla. Ya benim zihnimden neler geçiyor, var mı bir soran ya da neyle iştiğal ettiğimin var mı bir önemi?

Sefil hayatımın sonuç bölümündeyim. Girişe müdahale edenlerin ardından gelişme bölümünde ellerinden geleni esirgemeyenler gerilemem adına. Ve geldik son bölüme: Her kafadan çıkan bir ses ya da duymak istemediğim ne varsa ayan beyan kulaklarımla duyduğum.

İstifledim tüm duyguları, biriktirdim gündelik telaşlarımı ve yığıdım içimde birikenleri. Sonuç mu? Koca bir sıfır onca formül ve denklemeden arda kalan.

Yanıtladım da tüm soruları. Ama kopya çekmişler ben farkında değilken. Zaten cevabını bildikleri soruyu başka bir algıyla yanıtlayınca faul sayıldı benim vuruşum. Alemspor: 1 Gülümspor: 0

Soracağımı da sordum akabinde. Sadece yankımı duydum konu bitiminde. Bu da alışkanlık haline geldi zahir: Sessiz onca insan görmezden ve duymazdan gelen.

Gürültüye tahammül edemezken bu sessizlik de ayrı bir gürültü kirliliği ölümün çağrışımlarıyla. Yok sayılmak nasıl bir külfetse ben de yok sayacağım aslında var olmayıp kendini dünyanın merkezi sananları. İster eş güdümlü bir yalnızlık olsun ister teferruatlı bir hayat dilimi ellerimle parçaladığım. Bana pastadan pay tanınmadıktan sonra kararlıyım artık hiçbir fiiliyatla iştiğal etmemeye. Yok sayılmak ne kadar yakıcı ise varlığım da o kadar değerli. Ben kendimi sevdiğimden sonra ve sahip çıktığımdan sonra benliğime ve öğretilerime.

Tükenmiş bir yoksunluk dipsiz kuyuda susuz kalmışçasına ve çıkış noktası kayıplarda çoktan.

Cevabını bildiğim sorular her ne kadar bilinmezler grubuna dâhil olsa da tutumumu değiştirmek zorundayım hele ki bu kadar mücadelenin ardından hiçbir anlamı kalmadı da. Varmışım yokmuşum mademki bir anlam teşkil etmiyor.

Yanıt almamak artık bir destur oldu şahsım adına bu yüzden tepkisizliğin nasıl bir yansıma yaratıp hırpaladığı bilgim dâhilinde. En büyük tepki mademki tepkisizlik sıra bende. Oyunu kurallarına göre oynamaksa nirengi noktası görüyorum ki başka seçeneğim kalmadı.

Hile yoktu oynadığım hiçbir oyunda. Yalan yoktu sarf ettiğim cümlelerde. Ve riya yoktu severken.

Olması gereken bu sandım. Yapılması gereken ne ise yaptım da. Gerçi ölsem gözüm açık gidecek olsam da... Zaten kimsenin umurunda olduğunu da sanmıyorum. Varsa yoksa bitimsiz egolar ve zafiyetleri esir almış. Benim tek zafiyetim hep sevgiye olan düşkünlüğüm oldu madem kabul ediyorum işte: Dünyanın en zayıf insanıyım ama her şeye rağmen bitimsiz bu kaynağı göz önüne alırsam görmekteyim ki; dünyanın en güçlü insanıyım. Her ne kadar yanlış ve eksik algılasam da...